

Inhoud

Een lekke band	9
De getrouwde man	13
Kees de Jongen	18
Breken	22
Droomman	28
Pijpen	34
Een echte man	38
Oud	44
Ouder	49
Fluiten	54
Autoruzie	57
Trouwangst	61
Kingkong	65
De vibrator	69
Het zit op de bank en het zapt	74
Alles went behalve een vent	78
Gebruiksaanwijzing voor de minnaar	82
Het Othellocomplex	85
De penis	88
Mode	92
Spelen	97
Rolpatronen	101
Enquête	106
Ruzie	110
De mannenfluisteraar	114

Net alsof	118
Verliefd	123
Seks voor gevorderden	127
Niezen	131
Het vrouwencondoom	135
De hijger	141
Sport	145
Liefde	149
Vies	152
Schetepeet	158
Spontaan intiem	163
Sleur	168
Beroep	171
Seks	175
Nee	178
Praten	183
Spiegels	187
Nieuwe liefde	191
Wastafelscheiding	196
Op maat	200
De mooiste man	204
Flosje	207
Uitmaken	210
Het vrijheidsbeeld	214
Gelukkig	218
Versieren	223
Frans	226
Dik	230
Cijferen	234
Zeuren	239
Eten	242
Sjans	248
De eerste keer	252

De kus	256
Liegen	260
Onager	263

Een leuke band

Vergeleken met mijn zus was ik vroeger een tutje. Toen zij allang wist dat je je haar kon touperen en lippenstift opdoen en dat je dan sjans kreeg, liet ik een rattenkop knippen, omdat mijn moeder dat leuk vond staan. Terwijl zij op basketbal ging, om bij de wedstrijden van de jongens het scorebord bij te mogen houden, knutselde ik van een schoendoos een groentewinkel en knipte sinaasappels uit oranje karton.

Ik kwam pas veel later achter de macht van vrouwen.

Ik ontdekte dat je de bus vlak voor je neus kon laten stoppen door de busmijnchauffeur aan te kijken terwijl hij de halte naderde. Ik merkte dat je in een menigte kon voordringen alleen door zachtjes ‘pardon’ te zeggen, en dat mannen vrijwel alles voor je doen als je lief naar ze kijkt.

Het mocht alleen niet. De vrouwenstrijd was in volle gang en het laatste waar een feministe zich schuldig aan maakte was onderdanig geflikflooï met mannen.

Ik weet niet of ik wel een goede feministe ben. Ik laat nogal wat steken vallen.

Laatst werd er gebeld, terwijl ik stond te strijken. Ik deed open en hoorde mijn zuster de trap op komen. In de deuropening bleef ze stokstijf staan en stak een beschuldigende vinger uit naar het overhemd dat klaarlag op de strijkplank.

‘Wat doe jij nou!’ riep ze uit.

‘Ik strijk een overhemd,’ antwoordde ik schaapachtig.

‘Waarom doet die vent van jou dat niet zelf?’ vroeg ze.

Ik legde haar uit dat hij dat niet kan. Een enkele keer doet

hij het. Over een klein wasmandje doet hij vierenhalf uur. Het levert een keurige stapel gestreken sokken, zakdoeken en onderbroeken op. En ruzie, omdat ik zeg dat hij geen onderbroeken hoeft te strijken en hij zweert bij zijn Eigen Methode.

Ik ken vrijwel geen mannen, behalve Wim Kok, die kunnen strijken of willen kunnen strijken. Het zou een mooie overwinning zijn als daar eens verandering in kwam, maar ik raak al buiten adem als ik denk aan de oorlog die je ervoor moet voeren.

Ik hoorde een verhaal over een vrouw die stewardess is. Zij kwam eens terug van een lange vlucht en trof haar man in de woonkamer bij de televisie aan, terwijl in de keuken op het aanrecht een reusachtige berg afwas stond. Ze aarzelde niet en kieperde de hele vaat op straat. Ik moest daar erg om lachen, maar ik denk niet dat haar man of haar huwelijk door haar kordate optreden is veranderd. Mannen zijn nogal standvastig in hun eigenaardigheden.

Soms is dat een voordeel. Ik reed laatst met een vriendin mee in haar auto. We hadden boodschappen gedaan en wilden wegrijden, toen we iets akeligs hoorden: een lekke band. Zij ging meteen op zoek naar de krik en de moersleutel, maar ik tuurde de straat af. Er zou toch zeker wel een man zijn die ons kon helpen? Voor geen prijs ga ik onder een auto liggen, ik ben zelfs niet bereid een vieze reserveband uit het reservebandenvak te tillen, als ik dat ding al kan vinden. Maar een man vond ik binnen een minuut. Hij kwam uit het huis tegenover onze auto. Hij had brede schouders en lichtblauwe ogen. Een jaar of dertig schatte ik hem. Hij had ons al gezien, zei hij. Mijn vriendin maakte nog een paar geëmancipeerde bewegingen met de krik, maar hij schoof haar opzij en ging aan het werk.

Het was een zwaar karwei. De moeren wilden niet meegeven en het zweet van de man druppelde op de grond.

‘Tjee, wat ben jij sterk!’ prees ik.

Mijn vriendin keek me met walging aan, maar ik deed net of ik haar niet zag.

‘Ik had die moeren nooit losgekregen,’ zei ik.

De man glimlachte en wees in de richting van de bestuurdersplaats.

‘Kunnen jullie even op de rem trappen?’

Ik dartelde er meteen op af.

‘Zo goed?’ vroeg ik.

‘Ja hoor!’ riep hij.

Toen de lekke band was vervangen en de jongeman verdwenen, luchtte mijn vriendin haar hart.

‘Je was weerzinwekkend!’ zei ze.

Ik knikte instemmend. ‘Ik hou niet van vieze handen,’ antwoordde ik, ‘en die man vond het niet erg. Hij werd als het ware naar de krik toe getrokken. Hij kon ons onmogelijk laten staan.’

‘Je probeerde het niet eens!’ verweet mijn vriendin.

‘Nee,’ zei ik, ‘ik strijk liever overhemden.’

We reden de straat uit en sloegen bij het stoplicht rechtsaf. Ze zweeg grimmig. Pas toen we op de grote weg waren, wilde ze weer met me praten.

‘Weet je wel dat het heel ongeëmancipeerd is wat jij daar-net zei?’ vroeg ze bestraffend.

‘Jawel,’ gaf ik toe, ‘maar ik wil ook wel eens plezier van de ongelijkheid hebben. Mannen helpen nu eenmaal liever met een kapotte auto dan met een schone dekbedhoes. Daar sta ik altijd in mijn eentje mee te hannesen. Maar als ik het oliepeil van mijn auto wil nakijken, duwt hij me opzij. Het mannelijk hormoon werkt op wielen.’

Ze knikte: ‘Ik heb eens langs de grote weg gestaan met een oververhitte motor,’ zei ze. ‘Er was onmiddellijk een man bij. Hij sprong uit de auto en voor ik het wist hing ik aan een sleepkabel. Hij reed keihard met me weg en ik kon er niets

tegen doen. Sindsdien wil ik alles zelf kunnen. Ik heb een hekel aan vrouwen die hulpeloos doen.'

Ze vertelde dat ze eens een vrouw had gezien die op een kruispunt pech kreeg: 'Ze bleef gewoon in de auto zitten. Ze deed niet eens moeite om hulp te zoeken of te kijken wat er aan de hand was.'

Zo'n verhaal had ik al eerder gehoord, van een politieagent. Die vertelde dat vrouwen bij aanrijdingen ook vaak in hun auto blijven zitten tot er iemand komt. Daar hoeven ze meestal niet lang op te wachten. Nog voor de politie of de ziekenauto ter plaatse is, zwaait het portier al open: een man.

Ik weet dat het niet deugt, maar ik kan het niet laten gebruik te maken van de hulpvaardigheid van mannen. Laatst kwam ik thuis met een grote zak potgrond. Mijn buurjonge-tje is pas negen, maar ik probeerde het toch: 'Ach Robbie, ik krijg die zware zak nooit naar boven gesjouwd. Zou jij me misschien even kunnen helpen?'

Hij griste de zak onmiddellijk uit mijn handen, hees hem op zijn tengere schouders en klom ermee de trap op. Ik keek hem bewonderend na. Je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen.

De getrouwde man

Op mijn zestiende kreeg ik voor het eerst vaste verkering. Daarna was er altijd wel een dienstdoende verloofde, tot ik, na alweer een afscheid, vrijgezel werd.

In het begin verbaasde ik mij voortdurend over mijn nieuwe omstandigheden. Ik kon eten wanneer ik dat wilde, vroeg opstaan, uitgaan of thuisblijven. Met niemand hoefde ik rekening te houden, nooit meer hoefde ik te wachten tot hij terugkwam van zijn rondje hardlopen.

Als ik met vakantie wilde, kon ik een reis boeken zonder te overleggen wanneer we zouden vertrekken, waarheen en of hij daar wel kon fietsen. Geen verloofde die klaagde over mijn volle agenda of over de rinkelende telefoon. Het leven zonder man leek op de periode na mijn rijexamen. Doordat er geen commentaar meer kwam van de passagiersplaats leek het ineens of ik veel beter reed.

Ik ken veel vrouwen van mijn leeftijd die vrijgezel zijn. Ze noemen het alleen niet zo. Ze zeggen dat ze alleen staan, geen man hebben, gescheiden zijn. In hun woorden klinkt gemis, alsof ze onderweg iets verloren hebben, een dierbaar deel van zichzelf of tenminste de illusie dat ze onverbrekkelijk met een ander verbonden waren.

Ze zouden het liefst zo spoedig mogelijk hun hart opnieuw verpanden, maar ze zien geen geschikte kandidaat. De een is te ijdel, de ander te kinderachtig en niet één man schijnt zich te willen binden. 'Ik wil geen relatie, hoor!' roepen de mannen, wanneer ze de eerste tongzoen hebben gegeven. Er zijn

nogal wat vrouwen die daar nijdig over worden.

‘Dan rot je maar op,’ zeggen ze en daarmee is alweer een huwelijkskans verkeken. Een beetje jammer is het wel, want zo’n opmerking van een man betekent niet veel. Hij zegt het meer voor de zekerheid. Mocht hij tegenvallen, telt het niet.

Ik heb zelf nooit gezocht naar vaste verbintenissen, al draaide het daar op den duur soms op uit. Ik vond een terloopse romance ook al heel mooi. Eigenlijk ging het me in de liefde, behalve om de vertedering en de saamhorigheid, vooral om de seks. Naar de bioscoop kan ik ook met mijn buurvrouw en met niemand kan ik zo goed praten als met mijn vriendin.

Maar zoenen lukt niet in je eentje en voor de rest is het behelpen. Masturbatie verveelt snel als je er niets anders bij doet, zoiets als mosterd zonder maaltijd en in weerwil van wat je zou verwachten, is het niet zo gemakkelijk om aan liefde voor één nacht te komen. Het gebeurde soms dat ik wekenlang niemand zoende en daar leed ik onder.

De enige troost was dat mijn leven in dat opzicht niet eens zoveel verschilde van dat van liefdesparen. Die zoenen ook niet veel. Na een paar hartstochtelijke jaren neemt de aandrang tot gretig kussen af. Mensen die lang met elkaar verkeren, doen het nog maar een beetje. Bij het komen en gaan omhelzen ze elkaar of ze geven een achteloze kus, als afronding van een vrijage. Van vrijen komt het trouwens ook niet zo vaak als ze wel zouden willen. Ze hebben het te druk met overleggen hoe laat ze zullen eten, wat ze in het weekend gaan doen, wie de kinderen van blokfluitles haalt en uit de manege, en wie op de terugweg langs de stomerij gaat en de boodschappen meeneemt. Dat komt de liefde niet ten goede en allengs treedt er een verwijdering op.

Zelf hebben ze het aanvankelijk niet in de gaten. Hij heeft spanningen op z’n werk, haar vader is een paar maanden geleden gestorven, daar is ze nog niet overheen, in ieder huwe-

lijk schort wel eens wat. Zo vergoelijken echtgenoten elkan-
ders mankeren, tot het te laat is. Dan gaapt er inmiddels een
ravijn tussen hun werelden en wanneer er iemand langszij
komt die lief is, in plaats van wrevelig, gaat het mis. Het was
heus niet de bedoeling om vreemd te gaan, maar op een dag
treft de gebeukte echtgenoot zich met zijn broek op zijn en-
kels aan, in de armen van een ander. Mijn armen.

Zo moeilijk als het was om een man te vinden die, net als
ik, vrijgezel was en, net als ik, op zoek naar vertier, zo een-
voudig bleek het een getrouwde man te verschalken. Je hoef-
de maar heel zacht aan de boom te schudden en de rijpe ap-
peltjes rolden over de grond. Ze waren gul en vlijtig in bed,
ze waren onderhoudend. Alsof ze in geen jaren de gelegen-
heid hadden gehad te laten zien wat ze konden, alsof er nooit
iemand naar ze luisterde, kwebbelden ze honderduit. Ze wil-
den van gedachten wisselen over boeken, over godsdienst,
over politiek en wetenschap. Ze luisterden aandachtig naar
het antwoord.

‘Zo kan ik met mijn vrouw niet praten!’ zeiden ze, ‘wij
communiceren niet.’

‘Wat jammer,’ riep ik dan meelevend en nestelde me tegen
hun gastvrije lichaam, ‘hoe komt dat?’

Vanaf dat moment hadden we het niet meer over de we-
tenschap en over boeken, maar over zijn vrouw. Doorgaans
hadden de mannen nogal wat klachten.

‘Ze kent me niet eens!’ riep een van mijn minnaars uit. Ik
betwijfelde of dat zo was. De meeste vrouwen kennen hun
man maar al te goed, maar ze verdiepen zich niet meer in
hem. Dat schrijnt. In het begin heeft ze nog wel naar hem ge-
luisterd. Hij wist zoveel en kon zo aardig vertellen. Ze leerde
van hem, vond ze, maar op een dag besloot ze dat de cursus
afgelopen was. Ze ging weer boeken naar haar eigen smaak
lezen, er zelf een mening op na houden en het viel haar op
dat haar man daar maar weinig belangstelling voor wist op

te brengen. Hij begon in de loop der tijd steeds nadrukkelijker met de krant te ritselen wanneer zij haar mond open deed, in bed sloeg hij de moeilijke stukken over en op een dag bleek er in huis een gemelijk zwijgen te heersen tussen beiden.

Daarom is het zo gemakkelijk een getrouwde man te stelen. Als je lief voor hem bent, gaat hij meteen door de knieën. Het goed gedijt alleen niet.

Ook al gaat een getrouwde man vreemd en vindt hij troost bij een andere vrouw, hij wil geen andere, hij wil zijn eigen vrouw. Dat weet hij zelf ook wel. Hij klaagt over zijn echtgenote omdat hij naar haar verlangt, niet naar de misprijzende augurk die ze nu is, maar naar de vrouw die ooit verliefd op hem was.

Hielden we nog maar net zoveel van mij als vroeger, denkt hij.

Omdat echtparen wel van hun huwelijk houden, ook al houden ze niet meer hartstochtelijk van elkaar, doen ze hun best er nog iets van te maken. Ze gaan in therapie en leren aan hun relatie te werken.

Ik heb dat zelf nooit gedaan. Ik zie er altijd als een berg tegen op om over de verhouding te praten. Relatiegesprekken zijn zo ontmoedigend. Ze gaan over wederzijdse ontoereikendheid en onveranderlijk luidt de uitkomst dat je elkaar moet nemen zoals je bent. Na die magere conclusie gaat het meestal wel wat beter met de liefde, maar het blijft toch een uitgedeukte auto.

Ik werk liever aan de relatie van een ander. In ruil voor het plezier dat de man van een ander me verschaft, luister ik aandachtig naar de verhalen over zijn huwelijk. Ik denk na over de problemen en verzin mogelijke oplossingen. Soms helpt het nog ook. Dan heeft het clandestiene uitstapje met mij iets in werking gezet.

Ik heb een poesje met een tekenleraar gevrijd. Hij had ei-

genlijk kunstenaar willen worden, maar toen hij een gezin kreeg, ging hij het onderwijs in, anders hadden zijn drie kinderen niks te eten. Zijn leven pakte heel wat minder opwindend uit dan hij van plan was geweest, bovendien keek hij in het geniep op zijn vrouw neer, die de *Libelle* las en op yoga zat.

‘Zou je met mij getrouwd willen zijn?’ vroeg ik op een middag toen we lagen uit te rusten van wat hij thuis een lerarenvergadering had genoemd. Hij keek me geschrokken aan.

‘Nou nee...’ antwoordde hij aarzelend.

‘Waarom niet?’ vroeg ik.

Hij bloosde jongensachtig. ‘Omdat jij mijn overhemden niet zou strijken,’ grinnikte hij, ‘en ik vind het toch wel erg plezierig als er voor me gezorgd wordt.’

Hij zag ineens een goede reden om getrouwd te zijn en te blijven. Dat leek mij een inzicht van belang. Het getuigt van een lage moraal als je je aan de man van een ander te goed doet, maar als hun verhouding ervan opknaapt, is het minder laakbaar.

Ik heb inmiddels veel liefdesverhoudingen de revue zien passeren en ik zie de optocht hoofdschuddend aan. De ene vrouw snauwt tegen haar man, de andere spreekt uitsluitend in commando's. Er zijn vrouwen die onmiddellijk gaan huilen als ze hun zin niet krijgen, er zijn er die onophoudelijk praten. Hun mannen kunnen er ook wat van. Ze zwijgen thuis als het graf of ze zitten urenlang achter de computer. Ze gaan zuchtend mee naar een verjaardag of een feest en staan dan als wrokkige totempalen in een hoek. Er lijkt geen eind te komen aan de variaties waarin geliefden elkaar tot wanhoop weten te brengen.

Ik had mij eigenlijk voorgenomen nooit meer verliefd te worden en me tevreden te stellen met verdwaalde echtgenoten. Maar mijn wilskracht duurde niet lang. Na anderhalf jaar werd ik verliefd, tegen beter weten in.